

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: TIL MIN LÆSER, af 'Digtninger, Første Deel', 1811

Citation: Oehlenschläger, Adam: "TIL MIN LÆSER, af 'Digtninger, Første Deel', 1811", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-workid68133/facsimile.pdf> (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Kun dit mægtige Spær.
Og den løsladte Gnist
Søger atter befriet
Sit himmelske Hiem.
Til et Under for Den,
Som kryber i Støv;
Til Opmuntring for Den.
Der fik Vinger til Flugt.
Til Fryd for den Aand,
Som du skænkte det Hæld
I en flammende Sang,
At forkynde din Magt
Over Jorden.

TIL MIN LÆSER.

Du hørte Ynglingen at lalle Toner
Knap sluppen ud af Barnets Ledebaand;
Forvoven efter Musens Laurbærkroner
Alt tidlig strakte sig den svage Haand;
Du saae i fjerne, ubekiendte Zoner
Omtumle sig den unge Digtets Aand:
Hvis nu med Bytte Manden kom tilbage,
Hvi vil du over Reisens Længde klage?

Hvem Musen til sin Præst paa Jorden kaarer,
Opfostres ei dertil i Arnens Vraa;
Det vilde Bryst maa saares, mens det saarer;
Den kiække Ørn maa over Fieldet gaae.
Sig Hiertet øve maa i Fryd og Taarer.
Hvo skildred, hvad hans Øie aldrig saae?
Selv maa du Livsbedrifterne fornemme,
Før Musen tolker dem med Kunstens Stemme.

Og ikke blot hvor Øieblikket rammer
Sig vaander Digteren ved Brøders Kaar;
De ældste Tiders længelægte Skrammer
End bløde frisk for ham, med røde Saar.
Tidsaldren er ham kun et dunkelt Kammer;
Hans Fødeegn en snever Urtegaard;
Som Evighedens Præst og Verdens Borger
Han tolker Seclers Lyst og Seclers Sorger.

Som en Columbus maa han ud sig vove
Paa Skibet bygt af Uerfarehed;
Forlade Fædrelandets grønne Skove,
Og staa hvor Straalen styrter lodret ned.
Hvis han fra Vove kastedes til Vove,
Og ofte vranten blev fordi han leed —
O harmes ei! han har sin Verden fundet,
Det barske Sømandsliv er længst forsvundet.

Og som en Ven, der kommen er tilbage
Nu i sin Barndoms lykkelige Havn,
Ham glæder mangt et Blomster at opdage,
Som før han neppe kiendte ret af Navn.
Den unge Kraft begynder med at vrage,
Men modnet Hiertet trykker til sin Favn
Alt hvad med Himmelstraalen er beslægtet,
Og som at skue før dets Blik var nægtet.

TON. SØDE STRÆNGE!

Ton, søde Strænge! tolk med Eders Klang,
Hvad ei min Sang
Formaaer at yttre for min Skabers Throne;